לדבר ...

ביום הראשון שמעון קם בשיא הרצינות , הוא התייצב במטבח ואפילו נטל ידיים לבד . הוא התרגש ואני התרגשתי יותר . הלב שלי פרפר ביחד עם שלו כשיצאנו מהבית . הרוח והעלים וכל סוגי האנשים התערבבו להם ביחד והתקדמו כולם יחד אתנו בקצב אחיד אל החיידר . לכיתה הגענו כמעט ראשונים , כסאות קטנות שולחנות נמוכים ומתלה לתיקים , והרב ’ה שואל “שמעון , אה, אח של ראובן .” ושנינו נענינו את הראש במבוכה , כן אח של ראובן , והוא ילד מקסים ועדין ומיוחד , והוא הילד שלי וחבל שהרב ’ה לא יכול להבין מה זה אומר , וכמה שהילד הזה הוא תופעת טבע , פשוט נדירה . ואור שבוקע מהעיניים שלו יכול להאיר את כל העולם , והחיוך שלו הוא המפגש האמתי עם החיים ועם כל העומק והיופי שטמון בהם .

והרב ’ה רק שאל “יש שם על התיק ?”, ולא , לא היה שם , ולרגע כבר היינו אבודים , אבל הוא הציל את המצב ושלף לורד חום עבה וכתב משפחה במרכז התיק . ואני רק רעדתי מה דינה תגיד (ובאמת היא לא ויתרה ולא שכחה לרב ’ה את הגסות הזו , “ולמה הוא לא יכול לכתוב מאחורה ”). אמרתי לשמעון שלום , העברתי אותו מקום וגם החזרתי למקום הקודם וכל הזמן הזה רק החלפנו מידע יבש , וכשרציתי ללכת שמעון בכה אמרתי לו שהוא יכול קצת ואז אני הולך . חיכיתי שם קצת , איש גדול ליד כסאות קטנים , בלי לדעת איך ומה קורה לו , ובסוף הלכתי להתפלל ורציתי להתחלף אתו ולטעום קצת מהחדש הזה ולהקשיב לרב ’ה שמספר אבל לא ידעתי מה הוא מספר . ולא הצלחתי אפילו לדמיין .

האחים הגדולים של שמעון מכיתה א' וג' באו לבקר אותו והם אמרו שהוא נראה מצוין ושמח ומסתדר, והם היו ממש מרוצים שהוא הפך לבן חסות שלהם, ויומיים אחרי הם כבר מקדימים לצאת מוקדם שיספיקו גם לשחק ביחד במתקנים של החיידר. לפני שמגיעים, הגדולים כבר יודעים, נשיקה ואז כל אחד חמש פעמים בערך, יום טוב ובהצלחה הלוך חזור. שמעון עדיין לא מכיר את הכללים וגם לא אוהב לדבר סתם, אז אנחנו נפרדים רק עם העיניים. הסתכלתי חזק, הם רצו מהר, ולא ידעתי אם הם בורחים ממני ולאן הם חולמים להגיע, ואז הם עשו לי מרחוק שלום עם היד. דאגתי, באמת שדאגתי, שאולי ייפול עליהם עמוד ברזל או שהם לא ימצאו חברים או שסתם הרב'ה לא יחייך אליהם היום.

כשדינה דואגת זה הרבה יותר קל כי אפשר פשוט להסביר לה, ואז גם אני מבין מצוין. אני גם יודע להסביר מצוין, ואחרי שאני מסביר, משהו כבר נרגע לפחות אצלי. ואז יוצאות הרבה מילים, הרב'ה הזה הוא פשוט גננת ורב'ה גננת זה יותר טוב מכל אחת מהאפשרויות בנפרד. ושמספיק חבר אחד מהבנין בכיתה, גם אם אנחנו לא מכירים אותם עדיין, כי חבר אחד זה בדיוק המינון הנכון בגיל שלש וחצי. ולכן אני כבר לא דואג כי כולם מסתדרים בגן ובחיידר. ומשום מה יש לכל המלל הזה איזה אפקט והדאגה פחות מציקה.

והפלא הזה שהוא הילד שלי גם כן, חי וקיים ומדבר ומתחבר ומקשיב וחוזר מהחיידר עצבני ורעב. ובאמצע הלילה הוא קם מהמיטה והולך לסלון ונשכב על הספה. “שמעון אתה מפחד.” הוא לא עונה. יש כבר מישהו אחר שאחראי על התחום הזה בבית, וזה האח שמעליו. רק נרדם

על הספה באור בסלון. אז אני מחזיר אותו למיטה ודי. כנראה שהוא בטראומה ובכלל כבר היו סיפורים בחיידר הזה. אבל הבחור כבר עצמאי לגמרי ובהפסקות הוא נצפה ליד החדר מלמדים כי הרב’ה שלו גם נמצא שם. וכבר נכנס לטייל בכיתה ג’ עם חבר, ולא בכלל לא התבייש, וגם לקח מהרב’ה פסטה של ארוחת צהריים וחזר הביתה בפרצוף זורח מלא קטשופ.

עם הדף קשר כן היו בעיות, כי אם לא שואלים את השאלה נכון, או גם אם כן אבל זה לא נראה לו, אז משהו נורא קורה. הכל מתבלבל, ושמעון ממש כועס: לא ככה הרב’ה אמר. אבל למה למה צריך להגיד בדיוק מה שהרב’ה אמר. טוב זה פשוט, כי זה מה שהוא אמר. בסדר, נכנעתי. המשכנו הלאה להתקלות הבאה. ורק מצאתי את עצמי בשדה קרב במקום שלוה ברוכה של אב ובן.

אז מה עובר להם בראש, מה קורה אתם, האם החיים שלהם באמת קורים. ואיך נשמור עליהם כל כך שלא ייפגעו, עד שהם יזרקו אותנו ולא יבינו למה רק ההורים שלהם לא באמת מבינים אותם. וכנראה שלא נצליח, רק נחבק אותם חזק חזק, כל עוד הם נותנים לנו. ובאמצע אלול היה לילה מוזר שבו כל מה שהיה ברור השתנה והקסם שכולם חיכו לו לא הופיע וזו היתה ההפתעה הגדולה, ולכן גם הבוקר היה רעוע כי כל הפרשנים ברדיו אמרו שזה פלונטר ואין פתרון ורק זרקו הצעות מוזרות. גם לי היו כבר כמה, לא שיש מי שיקשיב. חיבקתי את שמעון חזק, כי כבר קלטתי שכל מה הוא יצפה לו לא יקרה, והחלומות שלו והתקוה בלב הקטן לאיזו מילה טובה, לחיוך מרב’ה שבדיוק לא שם לב, הכל יתנפץ לו יום אחד. ומי יעמוד לידו שם ויסביר שאי אפשר לתקן זכוכית שנשברה ושום דבר לא ייברא מחדש. שמעון דאג כי חבילת הבייגלה כמעט נגמרה. שלחתי אליו חיוך גדול ו”אז מה”. איפה המוסר השכל שלא הכל בטוח בחיים. הוא כל כך התעצבן, לא עמדתי בזה. הבטחתי לו שאין מצב ותמיד יש עוד בבית, ואז בדקתי ולא ייאמן, באמת היתה עוד חבילה. זה לא עזר, הוא כבר היה פגוע, הוא היה במצוקה ואבא שלו פשוט לא היה שם. הרגשתי אשם. משהו לא עבד פה אבל למה.

והיחידה שבאמת תפסה את המצב נכון באותו בוקר היתה הגמרא, וגם לה לא היה ברור שום דבר. והיא

טסה בעליצות מצד לצד ומיד חזרה אחורה בלי בעיות, בלי לשים לב שהבעיה האמתית לא נפתרה, וכבר הציעה רעיון חדש וספק אחר ואז עברה נושא. ואני רק הרגשתי שזה פשוט בריא, אפשר, כן, אפשר להמשיך הלאה. לא שמשהו ייפתר אבל כבר יצוצו לבטים אחרים ונשכח את הקודמים. בסוף בלי לדבר על הנושא בכלל איכשהו הצלחנו להמשיך קדימה. למדתי טוב, היה מרתק ומעניין והתפעלתי מחדש מהרמב”ן וגם מתוספות ואפילו מהאגלי טל, ולא רציתי שאף אחד יהרוס את המבנה העדין והשברירי, וייחלתי שרק נצליח תמיד לשים לב כמה יופי חיוור ודק יש בו.

וגם שמעון חזר מהחיידר וגם הוא היה יפה ודק ושברירי ושמח ומרוצה, וכבר הרב’ה תקע בשופר והוא יכול לבדוק בשופר שלנו. אבל קודם בייגלה, וגם נשיקה לחני הקטנה. ואולי הוא ישחק כבר עם השכן שהוא גם נותן לו יד בדרך להסעה. אז כנראה שהכל בסדר ודברים מסתדרים בסוף. ואולי גם כשהוא יגדל הוא פשוט יהיה בסדר ונורמלי ושפוי ויהיה לו חברים והוא יאהב ללמוד. ומה? באמת יהיה לו טוב מבפנים שם עמוק, וכל התשוקה הזו לשקט ואמת ופשר מה יהיה עליה… אז רציתי לומר לו את זה וכל מה שיצא היה רק שאלות מעצבנות כמו ליד מי ישבת היום ומה היה בהפסקה, לכן הוא אפילו לא טרח לענות.

שמעון לא רגוע. אולי זה החיידר והלחץ מהרב’ה ומהחברים החדשים, ואולי משעמם לו. אחרי צהריים הגדולים קוראים בשקט, והוא לוקח ספר, תמיד ספר שמישהו אחר בדיוק רוצה, ומסתכל, מתעמק בתמונות, מעיר הערות על אופי הפונט וצורת המסגרות של הקומיקס, מנסה

בשקט לזהות אותיות , ומה לעשות הוא בקושי יודע את האלף בית . ואז
פורצת מריבה , לא
ברור מי אשם , תמיד יש נפגעים ושמעון מגיע בוכה וכועס , ולוקח
חמצוצים מהארון בלי
רשות , פותח עוגת דבש ומפורר את הכל על הרצפה , ואנחנו מנסים
בעדינות : מה קרה שמעון ?
אתה רוצה לאכול ? כן בטח . מה? משהו חם , אבל מה ? לא יודע אבא תגיד
לי אתה . אני מנסה ,
מציע הצעות מוזרות ולא מוזרות ושום דבר לא מתקבל , ושמעון נעלם
ושוב חוזר בוכה ומישהו
מתלונן עליו מהסלון הרחוק . נשכיב אותו לישון ודי , וכך יסתיים לו
עוד יום מלא
מריבות קטנות וחוסר שקט גדול , ותחושה קשה ענקית בלב שלנו , מה
הבעיה של הילד הזה ,
מה מפריע לו .

אז אִבחנו
אותו אצל הדודה והיא פסקה חד משמעית שהילד צורך מגע עמוק . הסברנו
לו מה זה מגע ומה
זה עמוק ואיך כדאי לו להתחבר אל אנשים אחרים . ושכל לא חסר לו ,
הוא הבין מצוין ,
ועשינו לו תכנית חושית ותרגילי התעמלות כשהוא חש צורך במגע ,
ובאמת זה עוזר והוא
נרגע . וזה רק מעמיק את תחושת הכישלון שלנו כי משהו בילד הזה ,
בחיוך הרחב שלו , מתעמעם
בתקופה האחרונה . זה לא אותו חיוך ולא אותו מבט , ואני מרגיש
בעיניים שלו חוסר אמון
ביכולת ההורית שלי לתת לו . וזה צובט לי בלב כשאני חושב על כמה
שהוא קטן ואיך הוא
פוגש את החיים בשנים היפות האלו . התום הילדותי שלו נסדק ומי יכול
להחזיר אותו ,
ואיך .

בשבת
בלילה תמיד אני חולם , הרבה זמן , סתם ככה בשקט . כולם משחקים או
קוראים , ואני חולם
חלומות מסעירים . ולא משנה איזה ספר פתוח , המוח תמיד מוצף רעיונות

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

על המטרה האחת
והיחידה , להודיע לאבא שלו הודעות חשובות . ויש הרבה . אני עומד
ומעכל את החומר
בסבלנות , מעטפות ובולים לחיידר ולחם עם גבינה שלם וחתוך ובשקית ,
ובקבוק כחול שהוא
קיבל מהגן , וחני מטפסת על כיסא , לדודי עשו טיפול שיניים הוא צריך
לאכול רק באדי ,
אפשר לקחת גם וצריך כפית . הצפה של מידע חשוב . אני מנסה לעכל
בשקט, ביסודיות ,
להקשיב לו , פשוט להקשיב , להיות נוכח באותו הרגע באותה השעה . ומה
מה הוא רוצה , מה
לא רגוע שם בפנים . וחש מועקה בתוכי כי כנראה אין לי איך לעזור
לו .

ואז
בבוקר שתי דקות ליציאה לחיידר , ראובן כבר מוכן מאורגן , ויונתן רק
מתחיל לחפש בקבוק
וסוודר ורץ לצחצח שיניים ולשתות ולסיים פרק בספר . הרגעים החטופים
האלה כשעומדים
ליד הדלת ומחכים בלי לעשות כלום . הסתכלתי על שמעון , הוא היה אחרי
מאבק ממושך , לא
יודע במי , ויונתן עבר שם ליד וזרק לי תובנה בסיסית על ההבדל בין
להגיע ראשון לכיתה
או שני , משהו על המתלה לתיק שיכול להיות שיתפסו לו , והוא היה
לחוץ ובמקום להילחץ
גם אני מזה שהוא לחוץ , חייכתי אליו ולא ניסיתי לענות ולהסביר , רק
אמרתי לו די ,
חייבים להספיק , אז כנראה שכן נספיק . ומשהו זרם במילים חסרות
העומק האלו . ואז
התחלתי להבין משהו על השפה של שמעון . כנראה אין לו שום מושג מה
הוא רוצה ממני ,
מדינה ומהאחים שלו , אבל הוא היה שם לרגע אחד , חיפש קצת קרבה קצת
קשר, והלב שלי
נקרע לשניים , נתתי לו יד חזק חזק ויצאנו כמו כל יום לחיידר , ובכל
זאת הידקתי את
האחיזה ולא שחררתי את היד שלו בשום שלב בדרך , רק החזקתי אותו בלי
לדעת מה וכמה ולמה ,

ולא רציתי לא יכולתי לעזוב אותו לבד שם , אני כבר לא יודע איך לתת
לו תחושה שאני שם
אתו ושיש לו אבא גדול וחזק ושתמיד נהיה שם בשבילו , אבל את היד
שלו לא עזבתי .

ובצהריים
שמעון דחף אותי חזק במסדרון , אבא מה אני יאכל אבל תגיד לי באמת
באמת, וכבר כמעט שברחתי
ואז הסתכלתי על העיניים שלו והן זרחו , אז הרמתי אותו וחיבקתי
אותו יותר מדי חזק
ושאלתי אותו מגע עמוק והוא ניסה להבין , והיינו שנינו ברגע הזה
ביחד והוא אכל אורז
ושניה אחרי הוא שוב ביקש לאכול עוד משהו קטן , והציע מיוזמתו
לאכול את חני ועשה כל
מיני קולות ושנינו כבר הבנו הכל .